särdeles för sjelfwa affären hafwa de ej uträttat. Det är derför med så mycken större tillfredsställelse man nu erfar att saken ändtligen tyckes börja inträda i ett nytt och mera tillfredsställande skede, hufwudsakligen genom anlitande af utländska rörelsekapitaler, en nödwändig sak, i fall sådana ej kunna framlockas inom landet. Hwilket storartadt inflytande på hela wår industriela utweckling skulle ej blifwa en följd af dessa stenkolslagers fullt praktiska tillgodogörande, och hwilka ofantliga fördelar för wårt land skulle icke winnas, om produktionen kunde så uppdrifwas, att waran kunde äfwen exporteras! Wi hoppas snart blifwa i tillfälle att meddela något widare om denna för fosterlandet högst wigtiga sak.

Utrikes
Posterna.

Underrättelserna från krigsteatern äro af wexlande innehåll, än tala de om framgångar, som tyskarne wunnit, än om att fransmännen på åtskilliga håll satt sig i rörelse mot fienden eller redan tillfogat sina fiender åtskilliga förluster. Wi skola här redogöra för innehållet af de till i går anlända telegrammen samt åtskilliga dermed i sammanhang stående uppgifter i de utländska tidningarna. Wid Paris började belägringsarméen den 29 December beskjuta fästena Rosny, Noisy och Nogent, alla belägna öster om Paris; elden fortsattes äfwen följande dag, men war då swagare. Inalles kastades under dessa båda dagar 12 000 projektiler från de belägrandes kanoner. Enligt meddelanden från tyska högqwarteret i Versailles fortsattes beskjutningen den 31 December och 1 Januari med den påföljd, att elden från de trenne ofwannämnda fästena tystnade den 1 dennes. Man eger dock härom ännu inga från Paris härstammande underrättelser, så att man ännu icke kan med wisshet sluta till den werkan, som tyskarnes eld skulle hafwa åstadkommit; så mycket är dock ännu wisst, att mot de trenne nämnda fästena ännu icke någon stormning blifwit försökt. — I nordöstra delen af Frankrike har Mézières i går kapitulerat, hwarigenom ytterligare ett hinder för preussarne att trafikera den utmed Luxembourgs och Belgiens gräns löpande jernbanan aflägsnats. — I norr har en öfwerste Wittich med en flygande kolonn den 30 December mellan Arras och Béthune (båda belägna i departementet Pas de Calais) tillfångatagit 5 franska officerare och 170 soldater. Den 28 i samma månad hade en preussisk öfwerstelöjtnant Pestel 4 kompanier och 3 sqwadroner af Manteuffels armé wid Longpré (en by i närheten af Abbeville i departementet Somme) slagit 3 bataljoner mobilgarde och tagit 2 fanor, 10 officerare och 230 man till fånga, men sjelf endast fått 6 sårade. Det är general Manteuffels stabschef von Sperling, som will låta påskina, att en strid, der man tager så många fångar, kan aflöpa för så godt pris. Man tror wisserligen gerna hwad man önskar, men sannerligen wi kunna föreställa oss, att ens tyskarne tro på denna hr von Sperlings uppgift. De 10 officerare och 230 man, som blifwit fångar, äro precis lika många, som öfwerstelöjtnant von Bolterstern tog wid Montoire (en stad till höger om floden Loir) den 27, hwilket är en högst egen öfwerensstämmelse i händelserna eller i hrr von Podbielskis och von Sperlings tankegång. Deremot heter det i ett telegram från London af den 2 dennes, att general Faidherbe återupptagit operationerna. — I trakten af Havre hafwa häftiga strider utkämpats den 30 December och, som det synes, äfwen följande dag. General Roys armé eröfrade den 30 preussarnes ställning på höjderna wid La Bouille (köping sydwest om Rouen på wenstra Seinestranden wid foten af ett brant berg) och Château Raoul. Att striden har warit hårdnackad, synes man kunna sluta af, att den pågått i sex timmar, från 10 f. m. till 4 e. m. Preussarne återtogo sedermera Bouille, men fördrefwos ännu en gång, som det uppgifwes, med stora förluster. De skola hafwa erbjudit sig att nedlägga wapen, men det oaktadt aflossat en salwa på nära håll, då fransmännen hunnit upphöra med sin eld. Den 1 dennes hafwa preussarne utrymt Yvetot; trakten kring Seine's mynning är nu fri från fiender. — Wid Vendôme (beläget nordost om Tours wid Loire) har 20:de divisionen af tyska hären den 30 December angripits af öfwerlägsna stridskrafter, uppgift från tyska högqwarteret i Versailles — men tillbakawisat anfallet, hwarwid fransmännen förlorade 4 kanoner. Detta tyder på, att Chanzys armé skulle wara stadd i framryckande, och att prins Fredrik Carls armé wikit tillbaka mot Orleans. Härom yttrar sig "Neue freie Presse" för den 28 December på följande sätt: "Under det ännu för få dagar sedan prins Fredrik Carls armée war sysselsatt med förföljande af general Chanzy's här och stadd i framryckande mot Le Mans, och då man hwarje stund kunde wänta ett stort slag omkring Sarthe, så har situationen under de sednaste dagarne alldeles förändrat sig; tyskarne hafwa icke endast upphört att förfölja general Chanzy, utan deremot företagit en återgående rörelse samt, som det will synas, koncentrerat sig mellan Orléans och Paris. Orsaken till detta plötsliga stannande torde möjligen kunna sökas i den omständigheten, att general Bourbaki, hwilken med första Loirearméen står mellan Bourges, Nevers och Briare, (sydost om Orléans), plötsligen wisat sig wara wid lif. En koncentrering af alla tyska stridskrafter mot Le Mans hade i sjelfwa werket kunnat blifwa förderflig för tyskarne, ty i så fall hade det stått Bourbaki fritt att från Gien öfwer Montargis och Fontainebleau kasta sig i ryggen på cerneringstrupperna utanför Paris. A andra sidan skulle ett med all makt mot Bourbaki företaget anfall gjort det lätt för Chanzy att framtränga med sin armée mot Versailles. Dessa omständigheter hafwa troligen bestämt de tyska härförarne att sammandraga sina widt spridda trupper i en centralställning, hwarifrån det blir dem lätt att möta antingen Chanzy eller Bourbaki, allt efter som den ene eller andre af dem skulle wilja söka frambryta mot Paris. I hwarje händelse opererar den tyska arméen på den såkallade inre linien och är derför i stånd att med lätthet wända sig än mot wenster, än mot höger och öfwerallt slå starka slag. Denna ofwannämnda centralställning torde få antagas befinna sig i den triangel, som bildas af linierna mellan Chartres, Fontainebleau och Orléans. Tyskarnes talrika och förträffliga kavalleri sätter deras anförare i stånd att framkasta sina observationsafdelningar å ena sidan mot Eure och Loir, å andra sidan mot Gien och söderut ända till Cher. Derigenom att kavalleri kan utsändas så widtomkring, är det äfwen möjligt att hastigt koncentrera sig mot franska anfall från flera håll på en gång och parera slaget. — Med denna koncentreringsrörelse synes äfwen en reorganisation af den genom de tätt på hwarandra följande striderna och ansträngande marscherna starkt medtagna tyska arméen i dessa trakter wara förenad. Konungens af Preussen sednaste dagorder tillkännagifwer återkallandet till Paris af 1:sta baierska armécorpsen (v. d. Tann) för att förenas med 3:dje arméen under kronprinsen af Preussen. I stället för den baierska corpsen skulle antingen 2:dra eller 6:te preussiska corpsen stöta till prins Fredrik Carls armée. — I östra Frankrike marschera 10 000 fransmän från Saint Hippolyte sur le Doubs (söder om Montbéliard nära schweiziska gränsen) mot Pont Roide, efter all sannolikhet i afsigt att söka upphäfwa Belforts belägring. General Treskow, hwilken förut befunnit sig utanför nämnda fästning, har passerat Delle (söder om Belfort inwid gränsen mot Schweiz) på wäg mot den anryckande franska styrkan. Det talas redan — heter det från Bern — om en sammandrabbning wid Hérimoncourt (en by i arrondissementet Montbéliard). Så lyda de sednaste underrättelserna. Man wet af äldre telegram, att general Werder den 27 eller 28 December utrymt Dijon och äfwen Gray (midt emellan Dijon och Vesoul), men man känner ännu icke med någon säkerhet orsaken till detta återtåg mot öster. Garibaldi har på denna punkt af krigsteatern häfdat sitt rykte som erfaren anförare och farlig motståndare i det "lilla kriget". General Werder har flerfaldiga gånger sökt framtränga söderut, men försöken hafwa alltjemt strandat mot garibaldianarnes oupphörliga smärre angrepp. Ständiga skärmytslingar, smärre öfwerfall mot bagage-, proviant- och sjuktransporter, owäntade öfwerrumplingar i byar och köpingar hafwa sedan November utgjort krigshistorien i östra Frankrike. Tyskarne hafwa wisserligen flera gånger besegrat Garibaldis trupper, men efter så dagar hafwa dessa ånyo samlat sig mot de badensiska soldaterna och preussiska landtwärnsmännen. Den 25 Dec. skall franske generalen Cremer med en del af sydostarméen hafwa stått i Beaume, som ligger 6 mil (geogr.) sydwest om Belfort.

Den **plan, som Gambetta ämnar följa för krigsoperationerna,** angifwes af Moniteur för den 20 December. Enligt denna skulle en "diversion företagas mot Vogeserna i ändamål att återtaga" östra linien, som gjort preussarne så stora tjenster, och afskära tyskarnes förbindelse med Tyskland. Moniteur tillägger: Må arméen wid Lyon, må Sydarméen, i stället för att stå owerksam, likaså erhålla ordres att wända sig mot Vogeserna. Sedan de anländt dit skall man få se, att preussarne blifwa angelägna att hastigt utrymma Normandie, Beauce, Picardie och alla andra rika trakter, som de nu hålla besatta, och återhastigt draga sig tillbaka mot öster. Men så snart de blifwit twungna till detta återtåg, skall följden deraf blifwa, att general Trochu genombryter de preussiska linierna och Paris' blokad upphör. Österut ligger räddningen och icke i de förswarsanstalter, som widtagits i yttersta western wid Cherbourg. Frankrike måste afstå från denna defensiv, som så litet är förenlig med dess lynne och karakter; må det förlita sig på sina generalers skicklighet, på allas hängifwenhet, och må det wåga denna sista ansträngning, som Corneille berömmer "un beau désespoir".

Angående **en strid,** som sjelfwa julaftonen föreföll **wid Bolbec** (beläget ett stycke öster om Havre och norr om nedersta Seine), innehåller tidningen Sun åtskilliga detaljer. I affären hafwa kompaniet Mocquart, les vengeurs, friskyttarne från Havre, första bataljonen af Havre's mobilgarde och friskyttarne från Elboeuf deltagit. Wenstra kolonnen lemnade Beauzeville kl. 1/2 6 f. m. och tågade mot Moinlot. Kl. 1/2 8 f. m. började striden med en liflig gewärseld, mot de preussiska spejarne, af hwilka twå stannade på platsen. En stark preussisk infanterikolonn marscherade då mot Moinlot. Striden blef ganska liflig. Mellersta kolonnen stod wid La Jolie med twå kanoner. Wåra pjeser öppnade elden och demonterade genast en preussisk kanon. Kl. 1/2 12 f. m. upphörde elden å ömse sidor. I strid mot Genèver-konventionen hafwa preussarne bemäktigat sig en irländsk ambulans, som wårdade sig om kolonnen Mocquarts sårade. Denna kolonn (den wenstra) tillfogade preussarne en förlust af 150 man och fick sjelf 12 döda eller sårade; den tog 5 fångar. Mobilgardet dödade tre preussare och fick sjelft endast twå sårade. Preussarne drogo sig tillbaka i rigtning mot Yvetot. Mot aftonen återwände fransmännen till sina förra ställningar, emedan de fruktade att blifwa angripna i flanken af fienden.

I de tyska tidningarna förekomma numera ofta **klagomål öfwer de strapatser och ansträngningar,** som de tyska soldaterna måste uthärda under sina oupphörliga marscher i det fiendtliga landet och öfwer de lidanden, för hwilka hären under wintern är utsatt. Så skrifwes den 17 December till "Weserzeitung" från Ecouen (norr om Loire) i ett bref från en soldat i det 75:te hanseatiska regementet: "Sedan wi lemnat Orleans, hafwa wåra strapatser blifwit allt wärre. Wi hafwa uthärdat mycket, men ännu hafwa wi mycket att strida mot. I dag hafwa wi ändtligen fått en rastdag, som på allt sätt användes att reparera wår mycket illa medfarna utrustning i klädewäg. Jag tror ej att andra soldater, än tyska, skulle wara i stånd att uthärda dylika ansträngningar. Det är alldeles otroligt, huru folket måste släpa sig fram genom fotsdjup lera och bottenlösa, uppblötta marker, hwarest de sista usla qwarlesworna af wåra stöflor blifwa qwarsittande, så att wi få tåga widare barfota eller med fötterna ombundna med tygtrasor, men likwäl alltid wara beredda att byta ord med fienden. Wåra byxor bestå allt uppifrån ända ned endast af trasor; en stor del af folket går klädd i civila benkläder eller har wetat skaffa sig franska soldatbyxor af alla möjliga färger. Franska damasker äro också en mycket efterfrågad artikel. Hwar och en kläder sig som han bäst kan. Hufwudsaken blir dock alltid fotbeklädnaden. Än får man se soldater klädda i tofflor, som med remmar fasthållas wid fötterna, än klädda i träskor; korteligen, allt, som kan wara tjenligt att betäcka fötterna, användes. Wi motse med det snaraste en sändning nya ekiperingspersedlar, ty såsom nu kan man ej fortfara att gå. Det fordras werkligen den mest lefwande pligt- och hederskänsla för att uthärda, hwad wi måste genomgå. Det finnes ingen bland oss, som ej af allt hjerta längtar efter fred, men freden måste likwäl wara hederlig. Det är mig en gåta, huru folket trots allt detta kan bibehålla sitt goda humör." Till "Neue Züricher Zeitung" skrifwes den 17 December från Versailles: "Oaktadt de tyska trupperna utanför Paris äro besjälade af den bästa anda, äro de likwäl långtifrån att ega den muntherhet och friskhet, som finnes hos de trupper, som nyss kommit från Tyskland. Nattwaket, kölden och fuktigheten, som trupperna nu i tre weckor måst uthärda, hafwa i förening med striderna gjort folket mycket allwarligt stämdt. Sjukdomar grassera temligen starkt. De tyska truppernas förluster äro förfärligt stora; officerare och manskap äfwensom läkarne lida af öfweransträngning; på de sistas krafter läggas dag för dag allt större fordringar; dag och natt tar man dem i beslag och ropet: "skaffa hit läkare, flera läkare," utgår från hela hären till Tyskland. De swårast sårade wårdas i närheten af de ställen, der striderna stått; likwäl är deras antal så stort, att de läkare, som finnas att tillgå, ej äro tillräckliga."

Från Schlesien skrifwes den 22 December till "Neue fr. Presse": "Swårligen kan en skildring gifwas af den förtwiflade nedslagenhet, som under den sednaste tiden öfwer allt blifwit herrskande. De äldsta landtwärnsmännen hafwa erhållit uppbrottsordres och äro redan till en del på wägen till Frankrike. I dag ingick hit underrättelse om, att allt ännu disponibelt manskap, som af en eller annan orsak erhållit befrielse eller ej blifwit inkallad, såsom warande till hälften invalider, måste hålla sig beredt att med det snaraste kallas till tjenst. Detta folk skall brukas till garnisonstjenst och till att bewaka de franska fångarne, så att alla marschdugliga trupper må kunna tåga till Frankrike. Sålunda motse hundratals familjer under den med stor stränghet inbrytande wintern och den nära förestående julen — glädjens och kärlekens högtid — framtiden med bedröfwelse. Längtan efter fred blir allt större och allmännare; befolkningen har redan för lång tid tillbaka börjat anställa betraktelser och kommit till det resultat, att det wunna utbytet ej står i särdeles gynsamt förhållande till de gjorda uppoffringarna."

I ett bref från Bordeaux af den 20 December heter det om **ställningen i Paris**: "Wi hafwa ändtligen fått underrättelser från Paris. Jag har träffat styrelsens för nationalförswaret utskickade, som medföljde den wid Beaune nedfallna ballongen, och talat med honom. Paris eger ännu tillräckligt med lifsmedel för att härda ut ända till 1:a Februari. Det skall gå lätt för sig ända till den 20 Januari, wäl icke utan inskränkning, men genom att fortfara med den nuwarande regimen, d. w. s. till de wanliga födoämnena lägga köttet af kattor och råttor etc. Från den 20 Januari till den 1 Februari skall det knappast finnas annat än bröd och win — men man skall kunna draga sig fram. General Trochu är besluten att icke i någon händelse gifwa sig; han skall förr innesluta sig i ett af fästena. Pariserbefolkningen tänker som general Trochu: Då förråden taga slut, skall man göra ett fruktanwärdt utfall eller förskansa sig bakom sina barrikader och, på ett eller annat sätt, göra ett förswar, som förwånar historien. Några oroligheter hafwa icke inträffat i Paris, utan endast åtskilliga fall af bristande disciplin af personer från Belleville, hwilka moraliskt understödas af Flourens, som blifwit häktad och ställd för krigsrätt. Domen öfwer honom och de andre brottslige skulle afkunnas i juldagarne.

General **Cialdini**, som uppgifwes hafwa blifwit af konung Victor Emanuel utnämnd till hertig af Gaëta, är utsedd till italienskt sändebud wid hofwet i Madrid.

Telegraf-rapporter.
(Telegram från swenska telegrambyrån.)

Augsburg den 1 Jan. "Allgemeine Zeitung" har ett telegram från Bern af den 31 Dec., enligt hwilket 10 000 fransmän från St Hippolyte-sur-le-Doubs marschera på Pont Roide. Treskow har passerat Delle. Det talas om en sammanstötning wid Herimoncourt.

Wien den 1 Jan. Den i morgon utkommande måndagsrevyn meddelar att londonerkonferensens sammanträde framskjutits några dagar på den grund, att swårigheterna wid kommunikation med franska regeringen gjorde det omöjligt att i tid underrätta Jules Favre, att preussiskt legdebref medgifwits honom.

London den 2 Jan. (Reuters office.) Från Havre tillkännagifwes, att general Roys armé den 30 Dec. tagit preussiska ställningen wid höjderna La Bouille och Chateau Raoul. Affären räckte från 10 f. m. till 4 e m. — Seinemynningen är ej längre besatt af preussarne.

London den 2 Jan. Utrikesministeriet meddelar, att konferensens sammanträde blifwit uppskjutet några dagar för att afwakta Jules Favres inträffande äfwensom instruktioner till flere af de fullmäktige.

Enligt ett telegram från brittiska gesandten i Peking den 16 Dec. råder fullständigt lugn i hamnplatserna.

Rom den 1 Jan. Konungen lemnade wid sin afresa 200 000 francs till de nödlidande.

Versailles den 2 Jan. (Officielt.) Beskjutningen af de fiendtliga positionerna framför nordostfronten af Paris fortsattes med framgång den 31 Dec. och den 1 Jan. Fienden har skyndsamt utrymt sina framskjutna ställningar framför denna front. Elden från fästena Nogent, Rosny och Noisy upphörde den 1 Jan.

20:de divisionen angreps den 30 Dec. wid Vendôme af öfwerlägsna krafter, men tillbakawisade angreppet, hwarwid general von Lüderitz tog 4 kanoner.

Öfwerste Wittich med en flygande kolonn tog den 30 Dec. wid Souches emellan Arras och Bethune 5 officerare och 170 man till fånga.

von Podbielski.

Bonlzicourt den 2 Jan. Mézières har kapitulerat. Preussiska truppernas inmarsch sker i dag kl. 12 middagen. von Woyna.

London den 2 Jan. (Reuters office.) Från Havre meddelas under gårdagens datum, att preussarne återintogo Bouille, men fördrefwos med stora förluster. Preussarne erbjödo sig att gifwa sig; då fransmännens eld upphörde, fyrade de emellertid af på nära håll. I går utrymde preussarne plötsligt Yvetot. Faidherbe har återupptagit operationerna. Underrättelser från Paris påstå, att preussarnes förlust wid anfallet på Mont Avron warit 8000 man.

Bordeaux den 2 Jan. Ett dekret af den 27 Dec. upphäfwer det förra dekretet rörande generalråden. Regeringen kommer hädanefter att utnämna medlemmar af departementalkommissioner efter förslag af prefekterna.

Brüssel den 2 Jan. La France för den **29 Dec. säger, att en broschyr i fredligt syfte har blifwit konfiskerad före dess utgifwande. Faidherbes högqwarter har brutit upp från Vitry, obekant hwarthän. Man wäntar en sammandrabbning.**

Det säges, att Abbeville har kapitulerat.

Busigny har efter en strid med mobilgarde blifwit besatt af tyskarne.

Den officiösa preussiska pressens omdöme om fransmännen.

Om man än icke i tyska och engelska korrespondenters meddelanden från krigsskådeplatsen kunnat läsa, att tyskarne icke mera känna sig så wissa om slutlig seger, som tillförene, kan man märka det af de officiösa preussiska tidningarnas stigande förbittring mot fransmännen. Det är i ögonen fallande, att de dyrköpta segrarna wid Loire i början af denna månad och den omständigheten, att franska Loirearméen i god ordning har kunnat draga sig tillbaka, icke i sydlig riktning från Orléans, utan i nordwestlig, hafwa gjort ett djupt intryck i Berlin. Då underrättelser samtidigt ingå, att nya franska härar bildas öfwerallt, att de slagna härarne ånyo framrycka, att parisarna ej fälla modet under de hårda pröfningarne, och att det tyckes blifwa allwar med den tillämnade folkresningen, så känna de officiösa preussiska tidningarnes förbittring inga gränser. I synnerhet äro artiklarne i "Nordd. Allg. Zeit." i dessa dagar egendomliga att läsa. Denna tidning kan berömma sig af att ej som sin kollega "Neue preuss. Zeit." hafwa i ett swagt ögonblick hugnat fransmännen med det erkännandet, att de äro i stånd att bringa sitt fädernesland stora offer; nej, den anser twärtom detta sträfwande att uppoffra sig för sitt fädernesland wara en följd af feghet eller wanwett. Då man torde hafwa swårt att förstå, huru tidningen kan komma till en sådan slutsats, skola wi här återgifwa ett stycke ur densamma. "Gambetta är ingen antik hjelte, utan endast en person, som besitter en omätlig herrsklystnad och det wanwettigaste högmod. Orsaken till att franska folket nu låter sig wilseledas af honom är blott den allmänna fegheten hos nationen, som i åratal warit wan att icke tänka eller handla sjelf och nu saknar manliga egenskaper. Gambettas och hans kollegers ansträngningar att stampa fram härar ur jorden gäller långt ifrån så mycket fienden som ej mera medtäflarne till herradömet öfwer Frankrike. De wilja icke släppa statsrodret ur händerna, och derför stöta de på nytt ut skeppet på den allt förtärande stridens böljor; ty blott i de upprörda lidelsernas storm kunna de narra folket med hänsyn till skeppets olycksdigra kurs. Att slikt kan inträffa, kommer af den omätliga feghet hos alla de andra partiernas hufwudmän eller hos personer, hwilka hafwa något inflytande på nationen; ty det finnes ingen bland dem, hwilken som en annan Curtius wågar träda fram och offra sig för fosterlandet för att rycka det ur fräcka äfwentyrares händer.

Nej, Frankrike eger i sina styresmän blott ett band af fega uslingar, hwilka endast sträfwa att hålla sig uppe på wattenytan, på popularitetens jemmerliga bjelke. Folket är emellertid sina anförare fullkomligt wärdigt. Såwäl den mest enfaldiga bonde på landet som den mest öfwerdrifna swärmaren för Frankrikes förmenta åra weta mycket wäl, att Frankrike icke strider, utan att det förblöder; men när man detta oaktadt ser så många tusen national- och mobilgardister låta bortsläpa sig från hus och hem, så är det blott, emedan de genom en föraktlig feghet frukta för att wäcka de oinskränkta maktinnehafwarnes wrede. Man behöfwer blott spörja de många tusende fångarna, hwilka, sedan dagen wid Sedan, hafwa fallit i tyskarnes händer, och man skall af dem alla utan undantag få det swaret, att de blifwit pressade till krigstjenst, och att de aldrig friwilligt skulle hafwa ställt sig under Gambettas fanor. Det är således endast och allenast fegheten, feghet ofwanifrån och ända ned, som är drifsjedern till det förlängda motståndet från fransmännens sida, och man skulle sannerligen försynda sig mot minnet af de gamla grekiska och romerska hjeltarna, hwilka kämpade med full wisshet om sitt mål och sin uppgift, om man wille med dem jemföra Gambetta och den af honom wilseledda, wiljelösa hjorden."

Sådana yttranden i en officiös preussisk tidning kunna endast glädja alla Frankrikes wänner; men tidningen har på förlag ännu mera af samma wara. Ett par dagar efteråt förklarar den, att Gambettas förtwiflade ansträngningar för att organisera ett folkkrig icke hafwa haft annat resultat, än att nationens sedliga förwillelse stigit, och att alla band äro på wäg att upplösas. När man tänker på Gambettas befallning om upprättandet af ett gendarmeri, som skall hålla ordning bakom hären, när man hör de talrika afrättningarna för bristande disciplin, när man läser, att kommunen i Lyon will hafwa Garibaldi upptagen i regeringen, och att påbeln i samma stad skjuter en bataljonschef, så kan man — menar den preussiska tidningen — sammanfatta hela situationen i detta enda yttrande: Hela Frankrike har blifwit wansinnigt.

Marskalk Prim.
✝

Spanien, hwars nya konung i dessa dagar håller sitt intåg i hufwudstaden, har den 30 sistlidne December förlorat en af sina mest framstående fältherrar och statsmän, nämligen Prim, hwilken warit själen i den regering, som efter drottning Isabellas fördrifwande i twå och ett fjerdedels år styrt Spanien. Den 28 Dec. på aftonen sårades marskalk Prim af lönnmördares kulor, och twänne dygn sednare afled han af sina blessyrer, hwilka till en början dock icke uppgåfwos woro af någon swårare beskaffenhet.

Don Juan Prim, grefwe af Reus, markis af Castillejos, föddes i staden Reus i Catalonien den 6 Dec. 1814 och aflade sin lärospån i wapenyrket i det inbördes krig, som uppslågade i anledning af Isabella II tronbestigning (1833). År 1837 befordrades han till öfwerste af regentinnan Maria Christina, efter hwilkens flykt ur landet han förenade sig med det progressistiska partiet mot Esparteros diktatur; såsom delaktig i resningen i Saragossa i November 1842 måste han fly till Frankrike, hwarifrån han dock redan följande året återwände såsom medlem af cortes för staden Barcelona. Prim slöt sig nu till det af Christinos och progressisterna ingångna förbundet mot Espartero, uppwäckte en resning i sin fädernestad Reus och fann, efter att hafwa blifwit förjagad från nyssnämnda ställe, en fristad i Barcelona, hwarifrån han höll resningen wid lif. Esparteros fall förskaffade honom generalsgrad, titeln grefwe af Reus och guvernörskapet i Madrid.

Kort efteråt utsågs han att kufwa en ny resning, som utbrutit i Barcelona, men stötte härwid på enwist motstånd och måste fot för fot eröfra Catalonien. Efter ett års förlopp föll han i onåd, arresterades och ställdes för rätta såsom skyldig till högförräderi; dömd till sex års fängelse, blef han dock redan efter ett halft års förlopp lössläppt. Från denna tid afhöll han sig under nio år från all befattning med politiska affärer. År 1853 begaf han sig till Turkiet, för att deltaga i kriget mot ryssarne; man har tillskrifwit honom förtjensten af turkarnes första framgångar wid Donau. Efter 1854 års revolution återkallades han till Spanien genom sitt inwäljande i cortes, der han snart började votera för liberala åtgärder. Han war den ende medlem af det progressistiska partiet, som år 1857 återinwaldes i cortes. Under kriget mot Marokko (1859—1860) hade han en lysande del i den spanska arméens segrar, i synnerhet i striden wid Marabout. Han erhöll härför titeln markis af Castillejos och blef i Januari 1861 grand af Spanien.

I slutet af samma år sattes han i spetsen för expeditionen till Mexico. Men här blef han snart af olika mening med fransmännen, mest i anledning af planen till ett mexikanskt kejsardömes upprättande, hwarför han på eget bewåg bröt med den franska politiken, protesterade till förmån för Mexicos oberoende och lät inskeppa sina trupper i Vera Cruz den 29 April 1862. Hans handlingssätt i denna sak gillades både af regeringen och cortes.

Från denna tid war han i ständig opposition mot regeringen. I Augusti 1864 blef han i följd af sin hållning inom cortes och sitt deltagande i en militärsammanswärjning internerad i Oviedo; han begaf sig då utomlands, men återkallades året derpå till Madrid, der han blef progressisternas chef och ställde sig i spetsen för en häftig opposition mot ministèren O'Donnell. I slutet af 1865 arbetade han, heter det, för Portugals och Spaniens förening under huset Braganza. Den 3 Januari 1866 gaf han signal till en resning; regimenten i Aranjuez, Avila och Ocanna samt en god del af Catalonien och Aragonien förklarade sig för honom, men regeringens snabba och kraftiga åtgärder nödsakade honom att strax söka en tillflykt i Portugal, hwarifrån han widare begaf sig till London. I September månad 1867 återwände han till Spanien för att deltaga i en ny resning, hwilken dock misslyckades, hwarigenom han nödgades ånyo fly till utlandet.

I den revolution, som ett år sednare störtade drottning Isabellas tron, war han en af de förnämsta deltagarne. Han afgjorde dess slutliga seger, i det han infann sig framför Carthagena med tre fregatter och genom hotelse af ett bombardement twingade staden att gifwa sig. Då han den 7 Oktober återwände till Madrid, blef han föremål för en storartad hyllning från folkets sida. Det talades nu om, att han för egen del eftersträfwade kronan, men häremot protesterade han både i den in- och utländska pressen samt förklarade sig ämna rätta sig efter den konstituerande cortesförsamlingens wilja och beslut. I den provisoriska regeringen öfwertog han krigsministersportföljen och blef den 30 Oktober utnämnd till generalkapten.

Sedan dess har han under alla de täta ministerförändringarne bibehållit sin portfölj; då marskalk Serrano i Juni 1869 utsågs till Spaniens regent, blef Prim konseljpresident, hwilken post han bibehöll ända till dagen före sin död. Under de oroligheter, som samma år uppslågade flerestädes i Spanien, wisade han en synnerlig fasthet och lät utan förskoning kufwa resningen. Landet förklarades i belägringstillstånd, emedan denna åtgärd ansågs nödwändig för lugnets återställande; men Prim war den förste att i December samma år inför cortes föreslå dess upphäfwande.

Äfwen andra swårigheter har marskalk Prim haft att bekämpa under sitt konseljpresidentskap. Wi wilja nämna upproret på Cuba, hwilket hotade att framkalla en konflikt med Förenta Staterna; Prim wisade äfwen här stor fasthet och energi samt företog i September 1869 en resa till Paris för att söka erhålla Frankrikes understöd i de hotande förwecklingarne. Widare hade han att bekämpa de i följd af kyrkomötets i Rom beslut uppkommande swårigheterna, hwilka dock föranledde honom till den förklaringen, att alla mot cortes' beslut stridande bestämmelser från conciliets sida skulle anses ogiltiga.

Slutligen har Prim naturligtwis haft mycket att säga i afseende på spanska regeringens bemödanden att skaffa landet en konung. I detta hänseende bör till Prims heder ihågkommas, att han ständigt warit den afgjordaste fiende till bourbonernas återkomst. Som hans egna kandidater kunna följande tre anses: prins Thomas af Genua, som ej erhöll majoritet inom cortes, prins Leopold af Hohenzollern, hwars tronkandidatur omintetgjordes af den Napoleoniska regeringen i Frankrike, och prins Amadeus af Savoyen, hwilken antogs af cortes. Prim fick dock icke se den nye konungen anlända till Madrid; innan detta skett, borttrycktes han (Prim) oförmodadt af döden, sedan han i mer än twå år under swåra förhållanden med framgång och till Spaniens bästa förestått regeringen.

Literatur.

Om arternas uppkomst genom naturligt urwal eller de bäst utrustade racernas bestånd i kampen för tillwaron af **Charles Darwin.** Öfwersättning från femte originalupplagan af A. M. Selling. Förra hälften, med en plansch. (Stockholm, L. J. Hiertas förlag, 1870.) Pris 2,50 rdr rmt.

Ch. Darwins lära om arternas uppkomst i wärt- och djurriket, tillämpad på skapelsehistorien, af d:r Friedrich Rolle. Öfwersättning från tyskan af Rudolf Sundström. Med 21 träsnitt. (Stockholm, Sigfrid Flodins förlag, 1870.) Pris 2,50 rdr rmt.

De båda arbeten, hwilka wi här wilja anmäla, äro de första, hwilka på wårt språk utkommit om den s. k. Darwinismen. Denna lära har sedan sitt första framställande warit ömsom med ifwer omfattad, ömsom bestridd utomlands, och äfwen hos oss har uppmärksamheten inom den stora allmänheten — wåra wetenskapsmän hafwa redan en tid bortåt känt till henne — på sednare tider blifwit rigtad på densamma. Att här ingå i någon framställning deraf wore icke på sin plats — sådant passar för en wetenskaplig tidskrift, men ej för en daglig tidning — och dessutom onödigt, då saken tillräckligt talar för sig sjelf och nog hos oss kommer att långt mera uppmärksammas, då början skett med att öfwerflytta derom handlande utländska arbeten till wårt språk. Det torde wara i friskt minne, hwilken uppmärksamhet en för ett par år sedan här i Stockholm af en framstående wetenskapsman hållen föreläsning öfwer Darwinismen wäckte, hwilken föreläsning sedermera infördes i tidskriften "Framtiden" och derigenom blef tillgänglig för en större allmänhet. Men i en sådan uppsats kunde Darwins lära naturligtwis endast i största korthet framställas, och för att sprida en widsträcktare kännedom derom woro utförligare arbeten af nöden. Ett par sådana hafwa nu också framträdt, de båda ofwannämnda öfwersättningarne, af hwilka den förra är det arbete af Darwin sjelf, hwilket upplefwat de flesta upplagorna, och den sednare af en tysk i populärt-wetenskaplig form framställd bearbetning af läran om arternas uppkomst. Båda blefwo i bokhandeln tillgängliga med en ringa tids mellanrum, det sednare en wecka förr eller så ungefär, och båda öfwersättningarne synas wara med samwetsgranhet werkställda; man bör nämligen icke fästa sig wid att några mindre wanliga ord och uttryck deri förekomma, ty för en del af de utländska termer, som återfinnas i den om det naturliga urwalet handlande literaturen, torde det wara swårt, om ej hardt nära omöjligt, att finna motswarande, de ifrågawarande begreppen fullt uttömmande swenska uttryck. Det kan också ej heller gerna wara på annat sätt, då i denna gren af wetenskapen nästan intet förut warit skrifwet på wårt modersmål.

Hwad det förra af de här ofwan nämnda arbetena beträffar, **Om arternas uppkomst** etc., så är det öfwersatt från den i fjol i England utgifna femte upplagan af Charles Darwins mest kända arbete On the origin of species, hwilket redan blifwit öfwersatt till de förnämsta europeiska språk. Det engelska originalet består, utom en kortare inledning, af fjorton kapitel, hwilka afhandla i ordning följande: Arternas förändring i kulturtillståndet, arternas förändring i naturtillståndet, kampen för tillwaron, det naturliga urwalet, lagarne för variationen, swårigheter för teorien, instinkt, bastardbildning, den geologiska wetenskapens ofullkomlighet, de organiska warelsernas geologiska ordningsföljd, geografisk fördelning (twenne kapitel), de organiska warelsernas inbördes slägtskap samt öfwersigt och slutanmärkningar. Den redan utkomna delen af den swenska öfwersättningen omfattar inledningen och de sju första kapitlen samt en mindre del af det åttonde (om bastardbildningen). Det är att hoppas, att fortsättningen af detta arbete ej skall låta länge wänta på sig. Wisserligen är Darwins Origin of species ej något populärt arbete, och den swenska öfwersättningen af detta werk bör i följd häraf påräkna mesta antalet läsare bland personer, som ega mera wetenskaplig bildning; personer, som sakna sådan underbyggnad, komma troligen ej att egna det den uppmärksamhet, som det dock så wäl förtjenar, och detta af flera skäl, bland hwilka kan nämnas, att i detsamma, såsom warande endast ett utdrag ur Darwins manuskript och en kortare framställning af hans oafbrutna forskningar öfwer arternas uppkomst, wanligen endast de allmänna slutsatser blifwit anförda, till hwilka han kommit, och upplysande fakta endast sparsamt bifogats; följden häraf för de flesta läsare blefwe naturligtwis den, att de — åtminstone så länge Darwin icke utgifwit sitt tillämnade stora werk, hwari han skall utförligt behandla hwarje kapitel i Origin of species, — på god tro måste antaga för godt innehållet af Darwins arbete, utan att kunna pröfwa uppgifterna deri, hwartill endast ett fåtal, de mera wetenskapligt bildade, eger utwägar. Dertill kommer som en wigtig omständighet, hwad redan förut blifwit nämndt, att boken egentligen ej är afsedd för den stora allmänheten, för hwilken dess innehåll till öfwerwägande del bör synas swårfattligt, då det icke fordras så litet föregående studier för att kunna uppfatta och fördomsfritt bedöma innehållet af densamma. Under sådana förhållanden är det så mycket mera glädjande, att förläggaren icke ryggat tillbaka för att rikta wår literatur med detta epokgörande werk, hwilket både på originalspråket och derjemte i öfwersättningar till andra språk utgifwits i flera upplagor. Det finner nog sin krets af läsare, om den än ej skulle blifwa så talrik, som om det hade warit populärt; men det är ej heller sagdt, att endast populära skrifter böra öfwerflyttas till wårt språk.

Det på hr S. Flodins förlag utgifna arbetet **Ch. Darwins lära om arternas uppkomst** etc. skiljer sig i wäsendtlig mån från det föregående derigenom, att det ej är uppställdt ur så enbart wetenskaplig synpunkt, utan till sitt innehåll är långt mera populärt, ehuru dock aldrig så, att detta blifwit något uteslutande bestämmande wid författandet af boken; man ser twärtom öfwer allt i densamma, att författaren bemödat sig att behandla sitt ämne både i wetenskapligt och populärt syfte. Häraf följer naturligtwis, att boken skall wara mera passande för den olärde och af den stora allmänheten lättare och med mera fördel kunna användas än Darwins eget arbete. Det wetenskapliga af d:r Rolles bok är så innerligt förenadt med och inflätadt i det populära innehållet, att båda delarne tjena till att belysa och fullständiga hwarandra; arbetet blir just härigenom af de begge här afhandlade det, som bör hafwa utsigt att winna största antalet läsare och spridas inom de mest olika kretsar. Må man icke göra sig den föreställningen, att med wetenskaplig underbyggnad försedda personer ej skola finna något att inhemta deri; en sådan åsigt wore fullkomligt origtig. Wäl har Darwinismen länge warit hos oss känd; men föga har den studerats, och få torde de wara, som något mera hafwa satt sig in i densamma. Rolles bok, hwilken, såsom man ser af företalet till densamma, wunnit Darwins öppna erkännande, och hwars öfwerflyttande på wårt språk företogits, efter hwad wi hafwa oss bekant, på inrådan af samme utmärkte wetenskapsman, som i Stockholm höll den redan förut nämnda föreläsningen om Darwinismen, innehåller ganska mycket, som bör blifwa till nytta äfwen för wetenskapligt bildade personer. Författaren, hwilken redan förut hyllat de åsigter, öfwerensstämmande med de Darwinska, föranleddes genom utgifwandet af Origin of species att sammanskrifwa sitt werk, för att genom detsamma sätta en större allmänhet i stånd att taga kännedom om de Darwinska idéerna. I och för den åsyftade tillämpningen på skapelsehistorien lände honom hans föregående studier i geologi och paleontologi till mycken nytta; hans företag rönte också, som ofwanför blifwit nämndt, bifall och gillande från sjelfwe Darwins sida. Detta torde wara nog att witsorda arbetets wärde och användbarhet.

Wi wilja nu i korthet omnämna dess innehåll. Efter en kortare inledning följer en historisk och ganska widlyftig öfwerblick öfwer de äldre och nyare åsigterna om jordens samt wäxt- och djurrikets uppkomst, hwari författaren gör början med hebreernas kosmogoni och derefter går widare framåt, i korthet widrörande grekers och romares samt medeltidens åsigter, till Linné och hans efterföljare; widare talar han om de förnämsta kämparne för de gamla och nya åsigterna, om striden mellan dem, och kommer så slutligen till Darwin och hans lära. Denna historiska öfwersigt är ganska omfångsrik och af synnerligt intresse. Derefter kommer en framställning af Darwins lära om ärftligheten och föränderligheten, belyst med talrika exempel ur wäxt- och djurwerlden, äfwensom från arkeologiens område. Tredje kapitlet handlar om kampen för tillwaron och om det naturliga urwalet och det fjerde om organismernas gradwisa fullkomnande, båda likaledes med upplysande exempel ur wäxt- och djurriket. Femte kapitlet afhandlar slutligen skapelsens geologiska historia, hwilken författaren synes hafwa med förkärlek omfattat, ehuru hans redogörelse för de geologiska formationernas ordningsföljd ej är fullt öfwerensstämmande med nu rådande åsigter, hwilket också blifwit af öfwersättaren anmärkt i en af de upplysande noter, hwarmed han der och hwar försett den swenska öfwersättningen. Slutligen följer en återblick, hwari författaren i nio teser rekapitulerar de resultater, hwartill han tror sig hafwa kommit i afseende på frågan om arternas uppkomst.

Sådant är i korthet innehållet af det arbete, hwilket framträdt i swensk öfwersättning ungefär samtidigt med Darwins eget werk. Det torde wäl påstås, att blott ett af dem hade warit behöfligt, men detta är enligt wår öfwertygelse fullkomligt falskt. Darwinismen och dermed sammanhängande frågor äro af så stor wigt och betydelse, att twå derom handlande arbeten ej på långt när fylla den i detta afseende hittills befintliga bristen inom wår literatur; twärtom behöfwas ännu flera, ty i detta hänseende råder werkligen en större okunnighet, än man skulle kunna tro. De båda arbeten af detta slag, som nu utkommit, fullständiga så att säga hwarandra; de förtjena alltså båda att egas och studeras. Darwins bok är nästan uteslutande wetenskaplig och således mera passande för wetenskapsmän. Rolles blir deremot, alltid den, som kommer att lämpa sig bäst för allmänheten, hwartill det i jemförelse med den förra (d. w. s. då den fullständigt utkommit) hälften billigare priset ej litet torde bidraga.

Slutligen kunna wi ej underlåta att påpeka den nytta, som öfwerflyttandet till wåra språk af dessa båda werk skall åstadkomma genom att skingra de willomeningar angående Darwinismen, som ännu äro ganska allmänna hos oss. Huru mången är det ej, som tror, att Darwin påstår, att menniskoslägtet härstammar från aporna, och att han endast söker omstörta gamla åsigter. Då man läser Darwins och Rolles arbeten, skall man komma till ett helt annat resultat; man skall finna, att den förre yttrar sig med försigtighet och hofsamhet, och att den sednare wäl ej köpslår om sin öfwertygelse, men dock ej framkastar några anklagelser mot olika tänkande, utan endast förnekar och söker wederlägga deras påståenden, ehuru han ofta lemnar den teologiserande skolans åsigter alldeles åsido. Hwarken Darwin eller Rolle yttra sig med så mycken skärpa som en af Englands berömdaste wetenskapsmän, Thomas Henry Huxley, hwilken i ett nyligen utgifwet arbete, på tal om Darwins Origin of species, begagnar sådana uttryck som dessa: "Hedendomens myter äro lika döda som Osiris och Isis, och den person, som skulle återupplifwa dem i strid med wår tids wetenskap, skulle med rätta blifwa utskrattad; men de samtidiga inbillningarne, som woro gängse bland Palestinas råa inwånare, och som upptecknades af författare, hwilkas werkliga namn och ålder af hwarje wetenskapsman erkännas wara obekanta, hafwa olyckligtwis ännu icke blifwit behandlade efter förtjenst, och betraktas ännu i dag af nio tiondelar af den civiliserade werlden som afgörande öfwer fakta och som kriteriet på de wetenskapliga slutsatsernas rigtighet i allt, som beträffar tingens och, bland dem, arternas uppkomst. — — — Döda teologer ligga omkring hwarje wetenskaps wagga liksom de strypta ormarne kring Herkules' wagga; och historien förmäler, att då wetenskap och ortodoxi warit fullkomligt motsatta, har den sednare nödgats draga sig tillbaka från skrankorna, blödande och besegrad, om ej tillintetgjord, förringad, om ej slagen. Men ortodoxien är bourbonen i tankens werld. Den lär ingenting och kan icke glömma; och ehuru för närwarande förwirrad och rådd att röra på sig, är den så benägen som någonsin att påstå, att första kapitlet af Genesis innehåller början och slutet af all giltig kunskap, och att med så små åskwiggar, som dess halft wanmäktiga hand kan slunga, hemsöka dem, som wägra att nedsätta naturen till lika höjd med den primitiva judaismen."

Rättegångs-Ärenden.

Uti Kongl. Poliskammarens Magasin tillwaratagna saker, som derstädes få beses:

1870.	Dec. 28.	2	upphittade mindre Nycklar.
1870.	Dec. 30.	1	upphittad Dragkälke finnes att bese å Jakobs församlings Poliswaktkontor.
1870.	Dec. 26.	1	upphittad Mansgalosch.
1870.	Dec. 29.	1	upphittad Dörrnyckel.
1870.	Dec. 31.	1	upphittadt Hattflor.
		1	Portemonnaie, 1 Prydnad i form af ett kors, 1 Pantbewis, några öre i penningar och 1 Wåfbit.
1871.	Jan. 1.	1	upphittad Muff:is af ludet skinn.
		1	Förklåde af bomullstyg.

Olyckshändelse. Nästlidne lördag på aftonen inträffade wid porterbryggeriet inom egendomen № 13 Repslagaregatan å norr, att en karl föll ned från en stege, anbringad inne uti en porterliggare, och skadade sig så illa, att han, ehuru skyndsamt afförd till lasarettet, efter ett par timmars förlopp der afled. Karlen, som hette Angman, hade jemte bryggeridisponenten Rosenström, uppehållit sig inuti det stora kärlet, som har en höjd af sex alnar, för att rengöra och torka detsamma, och då detta arbete war gjordt, gingo bägge uppför stegen, hwarwid Angman, som kom sist, å något af de öfwersta stegen förlorade jemnwigten och föll hufwudstupa ned på bottnen i kärlet, derifrån han upptogs nästan sanslös. Den yrsel, som öfwerföll Angman, kan antagligen anses wara föranledd dels af den instängda och yrselgifwande luften i kärlet dels och mest deraf att han under dagen nästan ingen föda förtärt utan blott porter i täta portioner.

Ihjelosad. Ett å söder boende arbetsfolk, man och hustru, har den 29 December wid 7-tiden på aftonen gått till hwila i sitt hem, sedan hustrun skjutit spjellet efter eldning med coles. Efter ett dygns förlopp kom folk tillstädes och bringade den till hälften döda hustrun till sans, men mannen war ohjelpligen förlorad. Hustrun är ännu icke återställd utan wårdas fortfarande af läkare.

Hwarjehanda.

Förfärlig olyckshändelse. Härombagen wer djurgården i Pest skådeplats för ett ohyggligt uppträde. Då de der befintliga djuren skulle få sin föda, glömde den der såsom djurwaktare anställde italienaren Tolman att stänga till björnens bur. Björnen stack nu ut ena ramen genom den öppna dörren, grep den nämnde waktaren, som stod med ryggen åt dörren, i rockkragen och ryckte honom in i buren, der han genast började att bita den sanslöse i axlar och bröst. Den andra waktaren, som fick se detta, skyndade nu efter en bössa och gaf den ursinniga björnen twå skott, som fällde honom liflös till marken. Den swårt sårade waktaren fördes på sjukhuset, men man hyser föga hopp om hans lif.

Ett ömt äkta par. Sedan någon tid tillbaka har man i en af parterrlogerna uti nationalteatern i Pesth flera gånger sett ett ungt nygift par midt under de mest rörande scenerna fatta hwarandra om halsen och kyssa hwarandra. Detta gick slutligen så långt, att en af stadens tidningar funnit sig föranlåten att uppmana det ömma paret att icke medelst dylika kärleksscener wäcka den öfriga publikens afund.

Ett spelhus i Berlin. För några dagar sedan upptäcktes en hemsk spelhåla i Berlin. En poliskommissarie, som hade fått underrättelse om en källarlokal i hörnet af Markgrafen och Kraussenstraßen, lät i all stöns tyshet omringa huset med polis och gick sjelf förklädd ned i spelhålan, som företedde en werkligen sorglustig anblick. Wid ett långt bord, betäckt med kort och penninghögar, sutto öfwer 100 personer, hwilkas blickar woro så oafwändt fästade på bankiren, en för falskt spel och andra synder flera gånger straffad person, att de icke märkte den nya gästen. Tre sutto i skjortärmarne; de hade redan spelat bort sina rockar, hwilka en menniskowänlig handelsman, som hwarje natt infann sig der för att göra affärer, hade köpt af dem. Då polistjenstemannen lade handen på penningarna, slocknade plötsligt alla gaslågorna, och han skulle säkerligen hafwa råkat illa ut, om icke hans folk på ett af honom gifwet tecken i detsamma hade skyndat in med lyktor. Man fick nu se hwilken god fångst man hade gjort; bland spelarne befunno sig nämligen icke mindre än 62 straffade personer, af hwilka flera sedan någon tid tillbaka förgäfwes hade sökts af polisen.

Meteorologiska observationer.

Dag.	Timme.	Barom.	Therm.	Wind.	Atmosph.
Dec. 31.	2 e. m.	258,40.	— 10.	W. swag	blåst. Halfklart.
"	9 e. m.	257,62.	— 9.	W. swag	blåst. Klart.
Jan. 1.	8 f. m.	256,25.	— 3 1/2.	WSW. sw.	blåst. Mulet.
"	2 e. m.	255,95.	— 5.	WSW.	blåst. Näst. klart, snö och ywäder f. m.
"	9 e. m.	255,92.	— 6.	W.	blåst. Klart.
" 2.	8 f. m.	255,75.	— 6 3/4.	WNW.	blåst. Klart.

Högsta temperaturen under den 31 — 9 gr.
Lägsta " " " " — 14 1/4 "
Högsta " " " 1 — 3 "
Lägsta " " " " — 11 1/2 "
Nederbörden under den 31 war 0,0 linier.
Dito " 1 war 0,0 "

Haparanda, Hernösand och Stockholm.

Den 1 Jan., kl. 8 f. m.

	Barom.	Therm.	Wind.	Atmosph.
I Haparanda	755,3.	— 11 1/4.	SO. swag	blåst. Mulet
" Hernösand	756,5.	— 19 3/4	Lugnt.	Näst. klart.
" Stockholm	764,3.	— 3 1/2.	WSW.	blåst. Mulet.

Den 2 Jan., kl. 8 f. m.

	Barom.	Therm.	Wind.	Atmosph.
I Haparanda	756,3.	— 7 1/2.	SO. swag	blåst. Mulet.
" Hernösand	758,5.	— 19 3/4.	NNO.	Näst. lugnt. Klart
" Stockholm	762,9.	— 6 3/4.	WSW.	blåst.

Handelsnotiser.

Telegraf-rapporter.
(Telegram från swenska telegrambyrån.)

London den 2 Jan. Hwete har stigit 2 sh. och hafre 6 pence. Mjöl bättre. I öfrigt hafwa prisen fallit.

Skagen den 2 Jan. Seglationen är hindrad af is i Winga skärgård. Läsö ränna, inloppet till Öresund och Winga skärgård, äro isuppfylda.

Tulluppbörden i Stockholm wid Dec. månads slut år 1870.

	Tullmedel. Rdr.	Fyr- och båkmedel. Rdr.	Summa. Rdr.
Nov. månad	517 811: 63.	2 705: 22.	520 516: 85.
Föregående månader	5 119 763: 72.	80 553: 23.	5 200 316: 95.
Summa	5 637 575: 35.	83 258: 45.	5 720 833: 80.
Uppbörden år 1870			5 720 833: 80,
jemförd med uppbörden år 1869			5 030 673: 04,
öfwerstiger densamma med			690 160: 76.